

காலம்தோறும் திராவிடச் சிந்தனையும் அதன் பரவலாக்கமும்

வெ. இரமேஷ்குமார் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, தமிழ்நாடு மத்தியப் பல்கலைக் கழகம், திருவாரூர்-610005, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Dravidian thought over time and its spread

V. Rameshkumar a, *

^a Department of Tamil, Central University of Tamil Nadu, Thiruvavur -610005, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

rameshkumar150376@gmail.com

Received: 02-08-2021

Revised: 16-04-2022

Accepted: 27-04-2022

Published: 04-07-2022

ABSTRACT

The rule of 'does not change' in the world is not fixed. Various thought movements under that rule appear every day around the world. It is natural for a variety of 'songs' and 'movements' to appear and disappear in the wake of crises. They emerge on all platforms when they have a profound impact on people for a period of time. In particular, it manifests itself in various forms in the activities of the educated people, in the arts, in literary works, and so on. Are more evident in literary works than in works and aesthetics. The educated community disseminates the platform of thought in a literary way. Thus, when the racial ideology of 'Dravidianism' appeared on an Indian scale it emerged as a symbol of individuality. Its intensity brought about a change in the world thinking after the english accepted and disseminated the notion that the Tamil language and the people who spoke that language were independent and beyond the tradition of Indian aryan thought. Similarly, art and literature in the Indian landscape, especially in the south, became widespread. Had a profound effect on the writing. 'Dravidian Thought' is one of the most active thought movements in Tamil Nadu. It has an impact that transcends national sentiments. Dravidian thought was recreated from ancient Tamil sources. Concepts about dravida continued to take shape in the literature of the liberation period. Dravidian ideas can be seen in the objects of film, drama, dance, and literature, and the tendency of the state to seize power. This article highlights the fact that dravidian thought, which emerged half a century ago and took great shape, continues to thrive because it continues to be popular today.

Keywords: Dravidan, Industrial Revolution, Aryan, Vedic Religion, Kalabhiras, Justice Party

முன்னுரை

'தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்' என்ற கூற்றை ஆராய முற்பட்டால் இதில் மொழி முன்னிற்பதாகத் தெரியும். ஒன்றை முன்னிலைப்படுத்தும் அவசியம் எப்பொழுது தேவையாகின்றது என ஆராய்ந்தால் நெருக்கடிகளின் பொருட்டே எழுகிறது எனலாம். தமிழ்ச்சமுதாயம் மொழிக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளில் இருந்து மீள்வதற்கு 'தமிழ்மொழி' பேசும் நல்லுலகத்தைக் கட்டமைக்கவேண்டிய கடமைப்பாட்டிற்கு ஆட்பட்டச் சூழலில் மேற்கூறிய கருத்துருவாக்கம் வெளிப்பட்டது எனலாம். அதுபோலவே இனநெருக்கடிகளின் காரணமாகத் தமிழ்மொழிப் பேசும் மக்களை ஒரு குறிப்பிட்ட இனமாக வரையறுக்கும் போக்கு ஏற்பட்டது. தமிழ் மொழியை அடிப்படையாகக்கொண்டு இனவரையறையை நிர்ணயம் செய்யும்போது அதன் எல்லை விரிகிறது. அவ்விரிந்த எல்லைக்கு 'திராவிடம்' என்ற சொல்லே அடையாளமாகிறது. 'திராவிடம்' என்கின்ற இனஅடையாளம் ஒரு காலகட்டத்தில் பரந்ததாக

இருந்துப்பின் சுருக்கம் பெற்றது. அதற்குப் பல்வேறு அரசியல் காரணங்கள் உண்டு. அவையெல்லாம் மிக ஆழமான ஆய்விற்குரியவை. 'திராவிடம்' என்ற கருதுகோள் எல்லை அளவில் (தமிழகம்) குறுகிவிட்டபோதிலும் அது ஏற்படுத்திய தாக்கம் தேசிய உணர்வாக்கத்தைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு விரியம் கொண்டதாகத் திகழ்கிறது. குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் அவ்விரியம் அனைத்துத் தளத்திலும் எதிரொலிக்கிறது. தமிழ்மொழி மற்றும் மொழி சார்ந்த இலக்கியங்களில் அதன் வீச்சு அதிகம். இன்றளவும் தமிழ்மொழியில் உருவாகும் இலக்கியங்களில் எண்பது சதத்திற்குமேல் 'திராவிடம்' என்பதை அடிப்படையாகக்கொண்டு இலக்கியம் பாடும் போக்கும், அதனால் இலக்கியப் பரவலாக்கம் தீர்மானிக்கப்படுவதும் கண்கூடாகக் காணமுடிகிறது. அவ்வகையில் திராவிடச் சிந்தனையில் எழும் இலக்கியங்களின் தன்மைகளையும் அதன் பரவலாக்க வெற்றியையும் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

திராவிடச் சிந்தனையும் பழந்தமிழகமும்

விலங்குகளின் தோல், கற்பாறைகள், மரப்பட்டைகள், களிமண் ஓடுகள், செப்புத் தகடுகள், பனை ஓலைகள் போன்றவற்றில் எழுத்துக்களை கண்ட மக்கள், மையினால் அச்சடிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களை உடைய காகிதங்களின் வரவினால் மறுமலர்ச்சியைக் கண்டனர். இதுவே உலகில் 'தொழிற்புரட்சிக்கு' வித்திட்டது எனலாம். தொழிற்புரட்சியை ஏற்படுத்தியக் கருவிகளில் குறிப்பாக 'தரிச்சட்டம்' 1733 ஜான்கே - பறக்கும் நாடா, 1755 எட்மண்ட் கார்ச் - விசைத்தறி, 1973 இலிவிட்னி - (பருத்தியிலிருந்து விதைகளைப் பிரிக்கும் கருவி), 1846 தையல் இயந்திரம் - இலியாஸ் ஒ.வே., முழுமை வடிவில் - தின்மோனியர், 1765 ஜேம்ஸ் வாட் - நீராவி எஞ்சின், 1820 ஜார்ஜ் ஸ்டீபன்ஸன் - நீராவி இரயில் எஞ்சின், 1835 மோர்ஸ் - அஞ்சல் போன்றவை நவீன உலகினைக் கட்டமைக்கத் துணைநின்றன. இதில் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அமைந்தது அச்ச இயந்திரமாகும். யோகான்னசு கென்சு:பிளைசு சுர் இலாடன் கூட்டன்பெர்கு என்பவரால் 1450ல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அச்ச இயந்திரத்தின் வருகை உலக மக்களின் எழுச்சிக்கு வித்திட்டது. இப்படிப்பட்ட சூழலில் இந்தியாவில் ஐரோப்பியர் வருகையும் ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கும் மேனாட்டார் தொடர்பும் தமிழ் புதிய திசையில் பயணம் செய்ய வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன (Venkataraman, 2008). மொழி ஆய்வாளர்களால் தொன்மையான மொழிகள் குறித்தப் புரிதல்கள் உலக நாடுகளில் பரவியபோது இந்தியாவிலும் ஆங்கிலேயரின் வரவினால் தமிழ்மொழியின் தொன்மை குறித்த வரலாற்றுப் புரிதல்கள் தமிழர்களிடம் பரவின.

தமிழகத்தில் சங்கம் மருவிய காலத்திலிருந்தே தமிழல்லாத ஆரிய இனம் வேறுபட்டிருப்பதை அறியமுடிகிறது. அவ்வேறுபாடுகள் படிப்படியாக அதிகரித்து ஆங்கிலேயரின் காலத்தில் புதிய கருத்துருவாக்கங்கள் ஏற்பட வழிவகுத்தன. ஒரு குறிப்பிட்டக் காலம் வரையிலும் ஆரிய இனமும் தமிழினமும் இணக்கமாகவே இருந்து வந்துள்ளன. அதன் காரணமாகத் தமிழ்நாட்டில் வடமொழி, ஆரியரின் கலாச்சாரம் ஆகியவற்றின் ஆதிக்கம் அமைதியாகவும், படிப்படியாகவும் ஊடுருவி உள்ளூர் அம்சங்களை மாற்றிவந்தபோது எதிர்ப்பு ஏற்படவில்லை (Neelakanda Sastri, 1966). அதேசமயம் தமிழினம் அல்லாதாரின் ஆதிக்கச் செயல்பாடுகளை ஒருபிரிவினர் எதிர்க்கவும் செய்துள்ளனர். பழங்குடியோ அல்லது தொழில் இனக்குழு சாதியோ எதுவாகிலும் ஆரியர்கள் படிப்படியாக அவற்றினுள் ஊடுருவிச் சென்றனர் (Narayanan, 1989). ஊடுருவல் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் அனைத்துத் தளத்திலும் நிகழ முற்பட்டபோதுதான் அதுவரை ஆரியர்களின் ஊடுருவலை பெரிதாகக் கருதாது இருந்த தமிழ்ச்சமூகம் தன்னை ஒன்றுபடுத்திக்கொள்ள முற்பட்டதோடு அயலாரின் ஊடுருவலைத் தடுக்கவும் எத்தனித்தது. எனவே தங்களது மரபுகள், பழக்கவழக்கங்கள், கலை பண்பாட்டுத் தளங்களில் மீட்டுருவாக்கத்தை ஏற்படுத்த முயன்றனர். அவ்வாறான முயற்சிகளில் ஈடுபடும்போது எதிர்த்தளத்தில் ஆரிய சித்தாந்தங்களுக்கு எதிரானக் கருத்துக்களை முன்னிறுத்துவது இயல்பானது.

தமிழர் மரபில் மொழியும் மொழிசார்ந்தப் பண்பாடும் முன்னிறுத்தப்பட்டன. ஆரியமரபில் மதமும் மதம் சார்ந்தப் பண்பாடும் முன்னிறுத்தப்பட்டன. இதனால் தமிழர்களின் மொழிச் சிந்தனை மரபுசார் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை முன்னெடுத்துக் காட்டவேண்டியச் சூழலில் ஈடுபடத்தொடங்கியது. தமிழ்மொழி தனக்கு ஆதரவான மொழியைக் கையில் எடுத்து தமிழ்மொழியுணர்வின்மூலம் ஒன்றுபட்டத் தமிழினத்தைக் கட்டமைப்பது அவசியமானது. அவ்வாறு கட்டமைக்கின்றபோது தமிழ்ப்

பாரம்பரியங்களை உயர்த்திப் பிடிப்பது தவிர்க்க இயலாததாகியது (Marx Ravikumar, 1994). மேலும் தமிழர்களை அடையாளப்படுத்தி ஒன்றுபடுத்தும் கருவியாக மொழி விளங்கியதால் (Nedumaran, 2004). மொழியின் பரப்பளவிற்கு ஏற்ப மொழிசார் இனத்தின் மூலஅடையாளத்தை அறியும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. சிறுபான்மையினரான ஆரிய இனம் பெரும்பான்மை கொண்ட தமிழினத்தை வெல்வதற்கு பல்வேறு உபாயங்களை காலம் காலமாக மேற்கொண்டு அதில் குறிப்பிடும்படியான வெற்றியும் அடைந்திருந்தது. அதில்

- தொழில் முறையில் பிரிந்திருந்த தமிழர்களை சாதியப் (வர்ண) பாகுபாட்டால் பிளவுபடுத்தியது.
- பிளவுபடுத்தியவர்களை மதமாச்சரயங்களுக்குள் கட்டுப்படுத்தியது போன்ற காரியங்கள் முக்கியமானவை எனலாம்.

அத்துடன் ஆளும் அரசர்களிடம் பெரும் செல்வாக்கினை வளர்த்துக்கொண்டிருந்ததும் அவர்களின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் துணையாக நின்றன (மதுரைக் காஞ்சி 759-763), குறுந்தொகை (263 - 362), அகம்.22, குறிஞ்சி - 72, திருமுருகு.218).

ஆரியர்களின் செல்வாக்கு உயர்ந்திருந்தச் சூழலில் அதனை மாற்றும் முயற்சியில் முதல் அடியை எடுத்துவைத்தவர்கள் பக்திகாலத்தைச் சார்ந்த சமயவாணர்கள் ஆவர். அவர்களே ஆரிய மதச்சடங்குகளில் மாற்றம் செய்ய முற்பட்டனர். இயற்கை வழிபாட்டின்மூலம் சைவநெறிகளை தமிழர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினர். ஒரு குறிப்பிட்டவர்கள் தம் நாட்டின்மீது கொள்ளும் பற்றே நாட்டுணர்வு வலுப்பெறக் காரணமாகும். இப்பற்று சாதாரணமாக மறைந்து கிடக்கும். நெருக்கடி காலங்களில் வீரியம் பெற்று எழுச்சிப்பெறும். அரசியல், மதம், மொழி, போர், படையெடுப்பு, வெற்றிகள், பொருளாதாரம் போன்றவற்றில் வெளிப்படும் (Smith, 1971). பண்டைக் காலத் தமிழகத்தில் அரசியல், மொழி ஆகியவற்றின் மூலம் வெளிப்பட்ட நாட்டுணர்வு பின்னாளில் ஆரியரின் ஆதிக்கத்தால் மதம் மொழி சார்ந்த நாட்டுணர்வாக வெளிப்படத் தொடங்கியது. பொதுச்சமூகப் பண்பாடு கொண்ட தமிழ்ச் சமூகம் பின்னாளில் நால்வர்ணப் பாகுபாடுகொண்ட சமூகமாகச் சிதைக்கப்பட்டு முடிவில் சமயப் பண்பாட்டிற்குள் ஒடுங்கி நின்றது (Krishnan, 1984). தமிழினச் சிந்தனைக் கொண்டவர்களால் வேத சமயப்பண்பாடு எதிர்க்கப்பட்டபோது தமிழின எதிர்ப்புச் சிந்தனை உள்ளவர்களால் அதுமடைமாற்றம் செய்யப்பெற்று சமண பௌத்த சமயங்களே தமிழர்களுக்கு எதிரானது போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி, வேதசமயப் பண்பாட்டை தக்கவைக்க முயன்றனர். அதற்குக் காரணம் பல நூற்றாண்டுகாலம் ஆரிய இனம் தமிழ் இனத்தோடு கலந்திருந்ததோடு பண்டைத் தமிழகத்தில் ஆரியர்கள் தங்களைத் தமிழர்களாகவே நினைத்துத் தமிழ்ப் பயின்று தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் தாமும் இன்றியமையாத ஒரு உறுப்பினராய் நடந்துகொண்டனர் (Pillay, 2000). களப்பிரர் காலம் சமண, பௌத்த கருத்துக்களை வலியுறுத்தித் தமிழகத்தில் பண்பாட்டு நெருக்கடிகளை ஏற்படுத்தியது. வைதீகத்திற்கு எதிராக அந்நெருக்கடி சமய காலத்தில் ஏற்பட்டபோது அது மும்முனைப் போட்டியாக இருந்தது. தமிழ் மொழியின் சார்பாக அதனை மூவர் அணியினர் (அப்பரர், சுந்தரர், சம்பந்தர்) சிறப்பாகக் கையாண்டு மொழியின்மூலம் தமிழ்ப்பண்பாட்டைக் காக்க முயன்றனர் (Veeramurugan, 2007).

பக்திக்காலத்தில் வித்திடப்பட்ட மொழிப்பண்பாடு பிற்காலத்தில் இனச்சிந்தனைக்கு வித்திட்டது அல்லது வலுசூட்டியது. ஆங்கிலேயர்களின் வருகைக்குப்பின்பும் அதிகாரத்தைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கவேண்டும் என்பதால் அவர்களுடன் நெருக்கம் காட்டிய ஆரியச் சித்தாந்தவாதிகளின் செயல்பாடுகளுக்குத் தமிழினவாதிகள் தடைபோட வழிதேடினர். அச்சமயத்தில் உலகம் முழுவதும் பேசப்பட்ட ஹரப்பா மொகஞ்சோதாரா அகழ்வாய்வும், தென்னிந்திய மொழிக்குடும்பங்கள் பற்றிய அறிவுசார் கருத்துக்களும் தமிழர்களின் இனச்சிந்தனைக்கு உதவின. ஈராச அடிகளாரின் கூற்றும், கால்டுவெல்லின் கருத்தும் திராவிடச் சிந்தனைக்கு வித்திட்டன. மொகஞ்சோதாராவில் இருந்த மொழி இன்றைய திராவிட மொழிகளில் ஒன்றன்று, திராவிட மொழிகளின் தாயாகும் என ஈராச அடிகளாரின் கருத்துக்களை மேற்கோள் காட்டுகின்றார் (Ilakkuvanar, 1968). பரந்துபட்ட கோணத்தில் இனச்சிந்தனை மேனாட்டவர்களால் மொழியின்வழியில் வித்திடப்பட்டது. மெல்ல மெல்ல தமிழினச் சிந்தனை திராவிடச் சிந்தனையாக பரந்து நின்றது. தமிழ் மொழி ஒரு தனிமொழி அல்ல அது பல்வேறு

மொழிகளுக்குத் தாய் என்ற கருத்துருவாக்கம் பரவலாக்கப்பட்டது. சங்க இலக்கியம் காட்டிய பரந்துபட்டத் தமிழக நிலப்பரப்பு 'தமிழ் நாட்டகம்', 'தண்டமிழ் வரைப்பகம்' (அகம். 227:14), (புறம்.168:18), (புறம்.198:12) திராவிட நிலப்பரப்பாக கட்டமைக்கப்பட்டது. குறுங்கோழியூர் கிழார் (புறம். 17:1-4), ஐயூர் முடவனார் (புறம்.51:5), வடமவணகண் சாத்தனார் (அகம் 227: 14), மாமூலனார் (அகம் 31:14-15), நக்கீரர் (227:14), குமட்டுர் கண்ணனார் (பதி.2. பதி.5), 'வடவாரியர் படை கடந்து தென்றமிழ்நாடு ஒருங்குகாண்' (சிலம்பு. மதுரை.நா.க.14 - 15), 'வண்டமிழ் நாடு' (ஞானசம்பந். தேவா. 608,653), தமிழ்வழங்கம் நாடு (அப். தேவா.1), 'செந்தமிழ் திருநாடு' (காரைக். அம்மை. திருமுறை. 43) எனத் தனித்தமிழ் நாட்டின் ஒருமையைக் கட்டமைக்க முயன்ற நிலையைக் காணமுடிகின்றது. பின்னாளில் இந்த ஒற்றுமை மத உணர்வில் கூறுபட்டு வட - தென் தத்துவம் சார்ந்த சிக்கலாக மாறியது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் நாட்டுணர்வினை கட்டமைத்திருந்தாலும் பின்னாளில் ஏற்பட்ட சில குழப்பங்களினால் 'பரந்த தமிழ் நாடு' என்ற சிந்தனை சுருங்கிப்போனது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கில ஆதிக்கத்தால் 'ஒரே நாடு' என்ற உணர்வு இந்திய அளவில் எழுந்தபோது பல்வேறு குழப்பங்களைக் கடந்து ஆங்கில எதிர்ப்பால் ஒன்றுபட்ட நாட்டுணர்வாக மாறியது. தமிழ்த் தேசிய உணர்வு ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கவேண்டும் என்பதற்காக இந்திய தேசிய உணர்வாகக் கட்டமைக்கப்பட்டது. இந்தியா விடுதலை அடைவதற்கு முன்புவரையில் ஒரே தேசிய உணர்வின் சூழல் சில தேசியவாதிகளின் ஒருதலைப்பட்ச செயல்பாட்டால் திராவிட உணர்விற்கு மறுகட்டமைப்பை செய்யத் தலைப்பட்டது.

வரலாற்றடிப்படையில் தேசமும் திராவிட உணர்வும்

'திராவிடம்' என்ற கட்டமைவு ஒரு சில ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டதன்று. 'அகன்ற பாரதம்' என்ற கருதுகோள் வருவதற்கு முன்பே ஏற்பட்டதொன்றாகும். இதில் 'அகன்ற தமிழ்நாடு' என்ற கற்பனை எல்லைகள் இல்லை. ஆனால் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் பன்னிரு நிலங்களுடன் ஒருங்கிணைந்த அகன்ற தமிழ்நாட்டின் எல்லைகள் உண்டு. வடஇந்திய நில அமைப்புகள் ஒன்று சேர்வதற்கு முன்பே தென்னக எல்லைகள் நீண்டதாகும். (லெமூரியா அல்லது முச்சங்கங்கள் பற்றிய செய்திகள்) அதனை மையமிட்டே 'தமிழ்கெழு மூர் காக்கும் மொழி பெயர் தேஎம்' (அகம் 31:14), 'இமிழ் கடல் வேலித் தமிழகம்' (பதிற்.2, பதி.5), 'வையக வரைப்பில் தமிழகம்' (புறம். 168:18), 'கொடுத்த தண்டமிழ் வரைப்பகம்' (புறம். 198:12), என மூவேந்தர் ஆளும் அகன்ற தமிழ்நாட்டை குறிப்பிட்டுக் கூறிச்சென்றனர். மொழியை அடையாளப்படுத்தி நாட்டை வரையறை செய்வது பெருமைக்குரிய ஒன்றென தமிழர்கள் கருதுகின்றனர். பருப்பொருள் நோக்கில் தமிழின் இலக்கண மரபும் இலக்கிய மரபும் உயர்விற்குரியதாக திகழ்வதாலேயே தமிழை அடையாளப் பெருமையாகக் கருதுகின்றனர் என்கின்ற கருத்து வலுசேர்கின்றது (Sivathamby, 1998). தென்னக அரசியலால் பிரிந்த நிலப்பரப்புக்கள் பின்னாளில் மொழியிலும் மாற்றம் கொண்டன. பிற்காலத்தில் ஆங்கிலேயருடைய ஏகாதிபத்திய உணர்வு இந்தியாவை ஓர் ஆட்சியின் கீழ் ஆள நினைத்தது. அதுநாள் வரையில் 'அகன்ற பாரதம்' என்ற கனவுடன் இருந்த தமிழின் எதிர்ப்பாளர்கள் ஆங்கிலேயர்களின் உதவியினால் அதனை நனவாக்க முயன்றார்கள். அவர்களின் முயற்சி வெற்றியில் முடிந்தாலும் பின்னாளில் அதுவே வட - தென் என்ற பிரிவுகளுக்குள் நிற்கத் தலைப்பட்டது. ஆரியர்களின் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பெரும்பாலும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற வட இந்திய மக்களும், நூற்றாண்டு காலமாய் அடிப்படையிலேயே வேறுபட்டிருக்கின்ற தமிழ் இனச் சிந்தனைகளைக் கொண்டத் தமிழர்களும் விடுதலைப் போராட்டகாலத்தில் வெவ்வேறாக விலகி நின்றனர்.

தென்மொழிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடன் விளங்குகின்றன என்பதை வடமொழியாளர்களும் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்கு 'ஆந்திர திராவிட பாஷா' என கி. பி 7ஆம் நூற்றாண்டளவில் வாழ்ந்த குமாரிலபட்டர் என்ற வடமொழியாளர் கூறியுள்ளதன் மூலம் அறியமுடியும். பிற்காலத்தில் தகுதிமிக்க நிலையிலிருந்த பல மொழிகள் இழிமொழிகளாகக் கருதப்பட்டு அவ் இனங்களைச் சார்ந்தோரும் இழி இனத்தவராகக் கருதப்பட்டுள்ளனர் என்பதைக் கால்டுவெல் மனுநால் சான்றுடன் விளக்குகின்றார் (Govindan, Rathnam, 2004).

‘இதில் ஸ்ம்ஸ்கிருதம் த்ராவிடமென்கிறபிரிவு ருகாதிபேதம்போல’ (நூற்பா.40)

‘படுகதைகளாய்

ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழரானவரே வேதத்தை திராவிடமாகச்

ய்தாரென்னும் (நூற்பா.70)

என 13ஆம் நூற்றாண்டளவில் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரால் எழுதப்பட்ட ஆச்சார்ய ஹ்ருதயம் (Purushothama Naidu, 1965) என்ற நூலில் தமிழ் மொழியைக் குறிப்பிடும் இடத்தில் ‘திராவிடம்’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவதை அறியமுடியும்.

‘பாண்டியர், சோழர் என்ற தனி இனப் பெயர்கள் வடஇந்தியாவில் தெளிவாக உணரப்பட்டிருந்தன. ‘திராவிடம்’ என்ற சொல் பொது நிலையிலேயே ஆளப்பட்டது. பாகவதபுராணம் ‘திராவிடத் தலைவன்’ என்று சத்திய விரதன் என்பவனைப் பொதுப் பெயரில் குறிப்பிடுவதாக மேற்கோள் காட்டுகிறார் கால்டுவெல் (Govindan, Rathnam, 2004).

‘செந்திறத்த தமிழென்கையால் ஆகஸ்தியமு மநாதி’ (நூற்பா.41) என குறிப்பிடுகிறது ஆச்சார்ய ஹ்ருதயம் என்ற வைணவ நூல். இதனை ஆராய்கின்றபோது வெளிப்படையாக இல்லாமால் உள்ளோட்டமாக வடஆரிய - தென் திராவிட அரசியலொன்று இழைந்தோடுவதை அறியமுடியும். பக்தி தளத்தில் தமிழ் நாட்டில் ‘திராவிடம்’ என்ற சொல் சைவர்களைவிட, வைணவர்களிடமே மிகுதியாகப் புழங்கிவந்துள்ளதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. சைவர்களின் பார்வையில் இறைமொழியாக நின்ற தமிழ், வைணவர்களின் பார்வையில் வேறுபட்டு நின்றது. வைணவர்கள் பிற்காலத்தில் தமிழைத் ‘திராவிடம்’ என்றே அழைத்தனர் (Krishnan, 1984). தமிழைத் ‘திராவிடம்’ என்றழைத்ததோடல்லாமல் ‘திராவிட வேதம்’, ‘திராவிட வேதசாகரம்’, ‘திராவிடோபநிஷத்ஸாரம்’, ‘திராவிடோபநிஷத் ஸங்கதி’, ‘திராவிட ஸம்கதா’, ‘திராவிடோபநிஷத் தாத்தர்ய ரத்னாவளி’ என்ற தொடர்களை தமிழுக்கு மாற்றாக எழுதி மொழியைப் போற்றும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். வில்லிபுத்தூரார் தமிழில் எழுதிய ‘வில்லிபாரதம்’ என்ற நூல் பின்னாளில் ‘திராவிட மகாபாரதம்’ என்ற பெயரால் வெளிவந்தது. மேற்கூறிய சான்றுகள் ‘திராவிடம்’ என்ற சொல் தமிழ் இன மக்களைக் குறிப்பதற்காக வைணவர்களால் கையாளப்பட்டதாகக் கருதலாம். விடுதலைக் காலத்தில் ஏ.டி. கேம்பல் என்பர் தெலுங்கு மொழி இலக்கணம் (A Grammar of the Telugoo Language, 1816) என்ற நூலை எழுதினார். அதற்கு பிரான்சிஸ் ஓயிட் எல்லிஸ் என்பரால் முன்னுரை வழங்கப்பட்டது. அம்முன்னுரையில் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னட மொழிகளுக்கு இடையிலுள்ள தொடர்புகளைச் சுட்டிக்காட்டினார். அவை ஒரு தனிக்குடும்பம் சார்ந்தவை என முதன் முதலில் குறிப்பிட்டார். இதுவே ஆங்கிலேயர் காலத்தில் தென்னிந்தியாவை அடையாளப்படுத்தி அச்சேரிய முதல் சான்றெனச் சொல்லலாம். 1854ல் இந்திய மொழி நூல் வல்லுனர் பாலு இராஜேந்திரலால் மித்ரா அவர்கள் இந்திய மொழிகள் பலவற்றின் தாய்மொழியாம் தகுதியுடையதுமான ‘திராவிடி’ என்ற மொழிப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார் (Govindan, Rathnam, 2004). இரவீந்திரநாத் தாகூர் எழுதிய தேசிய கீதத்தில் திராவிடம் என்ற சொல் பரந்த பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதையும் அது தென்னிந்திய மொழி, இனம், மக்களைக் குறிப்பதாகவும் நாம் உணரமுடியும். திராவிடம் என்பது 19ஆம் நூற்றாண்டில் வந்த சொல் அல்ல, தீபகற்ப இந்தியாவிற்குப் பொதுப்பெயர். திராவிட தேசியமும் தமிழ்த் தேசியமும் ஒன்றாகும். தமிழ்த் தேசியத்தை உள்ளடக்கியதே திராவிட தேசியம் (Radhakrishnan, 2021).

திராவிடத்தில் தமிழின எழுச்சி

‘தமிழ்’ என்ற பொருளில் தொடர்ச்சியாகத் ‘திராவிடம்’ என்ற சொல் பேசப்பட்டிருந்தாலும் அதுவே காலமாற்றத்தில் இன வரையறையை குறிப்பதாக எடுத்தாளப்பட்டது. சைவர்கள் நேரடியாகத் ‘தமிழைப் போற்ற’ வைணவர்கள் ‘திராவிடம்’ என்பதைத் தமிழுக்கு நேரானப் பொருளில் பயன்படுத்தினர். வடகலை - தென்கலை போராட்டம் வைணவப் பிரிவுகளைக் குறிப்பதாக இருந்தாலும் ‘பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு காணும் பழக்கத்தைத் தென்கலையாளர்களின் இலக்கியங்கள் கடுமையாகச் சாடின. இருப்பினும் பார்ப்பனியத்தின் வருணாசிரம தருமங்கள் கற்பிக்கும் சாதிப்பெருமை

உணர்விலிருந்து, வடகலையாளர்களால் தம்மை விலக்க முடியாத சூழலையும் காணமுடியும். வடகலையாளர்கள் பெரும்பாலும் பிராமணர்களாக இருந்ததால் தமிழ்நாட்டில் பிராமணர்களும் சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் போற்றினர். இதன் தொடர்ச்சியான மேலாண்மை விடுதலைக் காலத்திலும் எதிரொலித்தது. விடுதலைக்கு முன்பு வெளிப்படையாகத் தெரியாமல் இருந்த தமிழ் இனப் போராட்டம் விடுதலைக்குப் பின்பு தெளிவாக வெளிப்பட்டது.

வடஇந்திய காங்கிரஸ் தலைவர்களிடம் இந்தியாவை இணைத்து ஒரே நாடாக்குவது என்ற எண்ணம் மேலோங்கியிருந்தது. அதுபோல வடஇந்திய கட்சிகள் ஏதாவது ஒரு தளத்தில் மதத்தையும் ஆதரித்தன. வெகுசன ஈர்ப்பிற்கு மதம் ஒரு காரணியாக இருந்த காரணத்தினால் அதனைத் தூக்கிப்பிடிப்பதை வட இந்திய கட்சிகள் ஆர்வம் காட்டின. இந்தியா என்பது இந்துக்களின் நாடென போற்றினர். இராமாயணமும் மகாபாரதமும் இதிகாச நிலையிலிருந்து தெய்வங்களின் தோற்றக் கதைகளாக மாற்றப்பெற்றன. இதில் ஆதார சக்தியாக வடமொழி முன்னிறுத்தப்பட்டது. வடமொழியே இந்திய மொழிகளுக்கெல்லாம் தாய் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. வேதங்கள் கடவுள்களின் கருத்துக்களைத் தாங்கிநிற்கும் பொக்கிஷங்களாகப் போற்றப்பட்டன. சிந்தனைத் தளங்களில் உருவான ஆக்கங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் படிப்படியாக வடமொழிமூலம் கற்பிக்கப்பட்டது. இந்தியச் சிந்தனை மரபு என்பது வடமொழியின் வழியில் வந்தது என்ற இறுதிநிலை எட்டப்பட்டபோது அதற்கான எதிர்ப்புகள் சாதாரணமாக எழத்தொடங்கின. இது சங்க காலத்தில் ஏற்பட்ட ஆரிய மதம் மற்றும் மொழியின் ஆதிக்க நிலையினை மீண்டும் நிலைநிறுத்தும் போக்கு என வட ஆரிய எதிர்ப்பாளர்கள் கருத்த் தொடங்கினர்.

இதன் விளைவாகத் திராவிடச் சிந்தனை மரபை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதில் ஆரிய சிந்தனை எதிர்ப்பாளர்கள் முனைப்புடன் ஈடுபடத் தொடங்கினர். ஆங்கிலேயரின் மேனாட்டுக் கண்டுபிடிப்புகளும் தமிழின் தனித்தன்மை பற்றிய கருத்துக்களும் திராவிடச் சிந்தனைப் பரவலாக்கத்திற்கு பயன்பட்டன. நமது மொழியை அந்நிய சாதியினர் கற்றுக்கொண்டால் அவர்களை நாம் எளிதில் நம்முடன் கலக்கவிடுகிறோம் என்ற பேராசிரியர் ஆரோக்கியநாதன் கருத்திற்கேற்ப ஆரியர்கள் நம்முடன் கலந்து நம்மை அடிமைப்படுத்திவிட்டனர் (Arokianathan, 1987). உயர்சாதிக்காரர்கள் என்பவர்கள் காலம் காலமாக அனுபவித்துவரும் அறிவுசார் சொத்துக்கள் பொருளாதார வசதிகள் ஆகியன தென்னகத்திலிருந்து குறிப்பாகத் தமிழர்களிடமிருந்து பெறப்பட்டவை என்றும் யாரிடமிருந்து அவற்றைப் பெற்றார்களோ அவர்களைச் சாதி, மதம், மொழியின் பெயரால் இழிவுபடுத்தி வைத்துள்ளனர் என்ற பிரச்சாரம் மேற்கொண்டனர். மேலும் திராவிடர் என்ற அடிப்படையில் தெலுங்கர், கன்னடர், மலையாளிகள் ஆகியோர் தமிழினத்தின் ஒரு பகுதியினராகக் கொண்டு வடவர் - தென்னவர் என்ற கருத்தை மேலோங்கச் செய்தனர். இதன் காரணமாக ஒருபக்கம் இனவெழுச்சியும் மறுபக்கம் மொழியுணர்வையும் தூண்டி அதன்மூலம் திராவிடச் சிந்தனையை பட்டுப்போகச் செய்யாமல் காத்தனர். பன்மொழியும் பல பண்பாடுகளும் கொண்ட இந்தியா ஒரு தேசமாக மாறுவதைவிட ஒருமொழிப் பண்பாடுகொண்டத் தமிழகம் ஒரு தேசமாக வாய்ப்புகள் அதிகம் என்பதாலேயே தென்னிந்தியத் தலைவர்கள் பலர் தனித் தமிழகம் அமைவதை விரும்பினர். அப்படி அமைந்தால் அது திராவிடர் தேசமாக இருக்கும் எனக் கூறினர். அதற்கு ஆதரவாக ஆரிய சித்தாந்தத்தில் உள்ள குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டினர். விடுதலைக்காலத்தில் இந்து ஆலயப் பிரவேசம், தீண்டாமை ஒழிப்பு, தேவதாசி ஒழிப்பு, பால்யவிவாகத்தடை, உடன்கட்டை ஏறுதல் (சதி) தடைச்சட்டம், குற்றப்பரம்பரை நீக்கம், பெண்விடுதலை, இந்துசமய அறநிலையச் சட்டம், இலவசக் கல்வி, நில உச்சவரம்பு, தமிழிசை இயக்கம், கோயில்களில் தமிழில் அர்ச்சனை, பண்ணையாள் பாதுகாப்பு, பள்ளியில் பகல் உணவு, சுயமரியாதைத் திருமணம், தமிழ்மொழிவளர்ச்சி என அனைத்து நலத் திட்டங்களும் ஒப்புதலுக்கு வந்தபோதெல்லாம் கட்சிப்பாகுபாடு இல்லாமல் பார்ப்பனர்கள் அனைவரும் எதிர்த்ததை தென்னகத் தலைவர்கள் சுட்டிக்காட்டினர் (Ramasamy, 1991). வட ஆதிக்கச் சக்திகளின் தூண்டுதல்களால் பல நலத்திட்டங்கள் நிறைவேற்றமுடியாமல் போனதன் பின்னணியில் வட -தென் இனப்பாகுபாடு பேசப்பட்டன.

திராவிடர் என்ற நிலையில் தென்னகமக்களை ஒன்றுபடுத்த முனைந்த தென்னகத் தலைவர்களால் மொழிகளுக்கு இடையிலான ஒற்றுமையை உருவாக்க முடியவில்லை. அப்போதைய

காங்கிரஸ் பேரியக்கம் தென்னகத்தில் எழுந்த எதிர்ப்புகளைப் பிரிவினை வாதம் என்று கூறி சமாளித்து வந்தது. மேலும் தேசிய மொழி ஒன்று வந்துவிட்டால் அது அனைவரையும் இணைக்கும் காரணியாகச் செயல்படும் எனக் கருதினர். மேலும் திராவிடர் என்ற அடிப்படையில் தென்னகமக்கள் ஒன்றிணைவதை மனதளவில் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதனாலேயே மொழிவாரி மாநிலங்கள் அமைவதை ஆதரித்தனர். அதன்மூலம் திராவிடம் என்ற கருத்தாக்கம் மொழிவழி மாநிலப் பிரிவுகளால் சிதைவறும் என நம்பினர் (Veeramurugan, 2007). காங்கிரஸ் பேரியக்கத்திற்கு மொழிவழி வடஇந்திய இணைப்பு சாத்தியமானது ஆனால் திராவிட நாட்டிற்குரிய (1938ல் எழுந்த திராவிட நாடு கோரிக்கையின் அடிப்படையில்) எல்லை மட்டுமல்ல, இனவழி, மொழிவழி ஒன்றென வரையறுக்கப்பட்டாலும் தென்னகத்தின் உறுப்பினர்களாக உள்ள தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழி பேசுபவர்களாக வேறுபட்டிருந்தனர். இவர்களுக்கிடையிலான ஒன்று படுதல் இயலாத காரியம் என்பதனால் தமிழகத் தலைவர்கள் தமிழ்ப்பேசும் எல்லைகளை அடக்கிய பகுதியை 'திராவிட நாடு' என பேசத் தொடங்கினர். மொழியையும் இனத்தையும் நாகரீகத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே திராவிட நாகரீகம் எழுகின்றது" என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு திராவிட தேசத்தைக் கட்டமைக்க முயன்றனர் (Appathurai, 1958). பிராமண ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக எழுந்த சுயமரியாதை இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய பெரியார் திராவிடர் கழகத்தை தோற்றுவித்தார். பெரியார் பழமையை வெறுத்தார். அதிலே நல்ல விஷயங்கள் இருந்தாலும் அதனைப் போற்றி புகழ்வதிலே நேரத்தை வீணாக்காமல் புதிய சிந்தனைகளைப் பரப்பினார். பல்வேறு தளங்களில் நின்று சமூக மாறுதலுக்கான புரட்சி விதைகளை வித்திட்டார். அவை யாவற்றிலும் திராவிடமே வெளிப்படும்படி கட்டமைத்தார். திராவிட நாகரீகமும் ஆரிய நாகரீகமும் ஒன்றுக்கொன்று மறுதலையானது என்றார். திராவிட நாகரீகத்தை ஆரியம் மதம், சாதி, சடங்குகள் கொண்டு அழிக்க முனைகிறது என்ற கருத்துருவாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார். இதன் மூலம் இந்தியப் பெருநிலத்திலிருந்து விலகி 'திராவிட நாடு' அமையவேண்டும் என்பதை குறிக்கோளாகக் கொண்டார். பெரியாரை மையமிட்டே பின்வந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் போன்ற கட்சிகள் தங்களின் பிரசாரத் தளத்தை விரிவுபடுத்தின எனலாம்.

திராவிடச் சிந்தனையின் பரவலாக்கம்

திராவிடம் ஒன்று பட்ட இனம் இல்லை. தமிழினம்தான் ஒன்று பட்ட இனம் எனக்கூறும் நேருவின் கருத்தை முன்மொழிந்து திராவிடத் தலைவர்கள் தமிழ் இனம் தனித்த இனம் எனப் பேசத் தொடங்கினர் (Gnani, 1994). திராவிடம் என்பது உலகின் மூத்த குடி, உலகில் தோன்றிய முதல் நாகரிகம், பேசப்பட்ட முதல் மொழி என்றெல்லாம் பல வரலாற்றுச் சான்றுகளை சுட்டிக்காட்டி அண்ணா, கருணாநிதி போன்றத் தலைவர்கள் மக்களின் ஈர்ப்பினை எழச்செய்தனர். விடுதலைக் காலத்தில்கூட ஆரியத்தின் மேலாண்மை வற்புறுத்தப்பட்டதால் தவிர்க்க முடியாத வகையில் திராவிடக் கோட்பாடு தோன்றியதாக அறியமுடிகிறது (Sivathamby, 1979). விடுதலைக்கு முன் தென்னிந்திய நிலப்பரப்பானது சென்னை மாகாணமாகி பின்பு திராவிடதேசமாக மாறியது. அது தனிதேசமாக மாற கோரிக்கை வைக்கப்பட்ட பின்பு மொழி அடிப்படையில் பிரிந்து திராவிடத்தலைவர்கள் தமிழ்த் தேசியத்திற்குள் அடங்கினர். பின்பு தமிழ்த் தேசியமும் கைவிடப்பட்டு தமிழ்நாடு என்று பெயரளவில் ஆறுதல் தேடிக்கொண்டனர்.

ஆனால் தென்னிந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் மொழிவழிப்பண்பாடு மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட்டது. கலை மற்றும் இலக்கியங்களின்மூலம் திராவிட கருத்துக்கள் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி புதிய பரிமாணங்களைத் தமிழகத்திற்கு வழங்கின. திராவிட இயக்கங்கள் மொழியோடு கொண்ட உறவும், அதனால் ஏற்பட்ட கலை இலக்கிய வடிவங்களும் இந்திய அளவில் தமிழ்மொழிக்கு மதிப்பைப் பெற்றுத்தந்தன.

தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்டது போன்ற மாற்றங்கள் திராவிட மொழிகளான தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளிலும் ஏற்பட்டன. இதனால் ஆரிய வடமொழியிலிருந்து விடுபடமுயன்றன. மொழியின் கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் இலக்கியங்களில் பல்வேறு மாற்றங்கள் எழுந்தன.

மொழிபெயர்ப்புகள், எழுத்துக்களில் சீர்திருத்தம், இலக்கிய ஆக்கங்கள் போன்ற புதிய முயற்சிகளில் மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகியன சிறப்பாகச் செயல்பட்டன. இவற்றை ஒப்பிடும்போது தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி பின்தங்கியே இருக்கிறது. இருப்பினும் உலகத்தரம்பெற தமிழ் தன்னைத் தயார் செய்யவேண்டும் என திராவிட சிந்தனை உடைய தலைவர்கள் விரும்புகின்றனர். இந்தியாவை ஆண்டபொழுது ஆங்கிலேயர் தங்களின் நலன்களுக்காக ஆங்கில மொழிப்பரவலைத் தூண்டினர். அம்மொழியைக் கற்றவர்கள் நாகரீக உயர்வு காண்பாதாகக் கருதினர்” (Natarajan, 1999). இந்தியாவை வியாபார நோக்குடன் ஒன்றிணைத்த ஆங்கிலேயர்கள், ஆங்கிலக் கல்வியை சமூகப் பொதுநோக்கில் பரவலாக்கியபோது பல தேசிய இனங்கள் கலந்து வாழும் இந்திய தேசத்தில், பன்மொழிச்சூழல் நிலவிவருகின்ற நிலையில் ஆங்கில மொழியின் பரவல் தேசிய இனவாதிகளுக்கு ஓர் உத்வேகத்தை ஏற்படுத்தின. இதே உத்வேகத்தில்தான் இந்திமொழியைப் பரப்பவும் காங்கிரஸ் பேரியக்கம் முனைப்புக்காட்டியது. அதற்கு சில காரணங்களையும் முன்வைத்தது.

- இந்தி இந்தியாவின் பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படுகிறது.
- இந்தி மொழி இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தும்
- இந்தியாவை ஒன்றுபடுத்தி இந்திய விடுதலைக்கும் இந்திய ஒற்றுமைக்கும் வழிவகுக்கும் (The Hindu - 18.08.1937)

ஆனால் பன்மொழித்தன்மை கொண்டதொரு நாட்டில் இத்தகைய மொழிக்கொள்கைகள் உதவாது என திராவிடத் தமிழ் அறிஞர்கள் தங்களின் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தனர் (Thangarasu, 1990). மேலும் 1. இந்தியின் வருகை தமிழ்மொழிக்குத் தீங்கு பயக்கும், 2. தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு கேடு விளைவிக்கும் இந்தியை இரண்டுவிதமான கண்ணோட்டங்களில் தமிழறிஞர்கள் எதிர்க்கவும் செய்தனர். அதன் காரணமாகவே 1938ல் இந்தி எதிர்ப்புக்குழு நாவலர் சோமசுந்தர பாரதி அவர்களின் தலைமையில் கூட்டப்பட்டது. இந்தி எதிர்ப்பை ஆதரித்து அனைத்துக் கட்சிகளின் சார்பானவர்களும் பங்கேற்ற முதல் நிகழ்ச்சியாகும் (Kesavan, 1991). திராவிடம் பேசிய நீதிக்கட்சி இக்குழுவில் கலந்துகொண்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழகத்தில் திராவிட சிந்தனை உள்ளவர்களால் ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டுகள் (1 - 1937 -39, 2 - 1942 - 46, 3 - 1947 - 1950, 4 - 1959 - 65, 6 - 1978 - 85) இந்தி மொழிப்போராட்டங்கள் நடைபெற்று வந்துள்ளன. இதன் விளைவாக தமிழகத்தின் அரசியலில் மாற்றம் ஏற்பட்டதுபோலவே திராவிட உணர்வால் மொழியிலும் புத்துணர்வான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. தேசியம் என்பது பிராந்தியங்களின் கூட்டினால் உருவாக்கப்பட்டது என்ற உணர்வை திராவிட சிந்தனையாளர்கள் பரப்பினர். அதற்கு மொழி ஒரு காரணியாக இருந்தது. தமிழ் மீட்பு வாதமே பின்னர் தமிழ் தேசியவாதமாக மாறியது. 1930களுக்குப் பிறகே இது தனிநாடு என்ற கோரிக்கை என்ற அளவில் உருப்பெற்றது என்ற சமாதானக் கருத்தையும் மக்களிடையே பதியவைப்பதன் மூலம் அதிகார சூழலைத் திராவிட இயக்கத்தினர் தன்வயப்படுத்த முயன்று அதில் வெற்றியும் கண்டனர் (Marx Ravikumar, 1994). மொழியின் வழியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட திராவிடச் சிந்தனை பெரியாருக்குப்பிறகு அண்ணாவால் மேம்படுத்தப்பட்டு அவர் பின்வந்த தலைவர்களால் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டது. திராவிடம் என்ற அகன்ற எல்லைகள் சுருங்கினாலும் தமிழகமே திராவிட தேசமாக மாறியது. கலை இலக்கியங்களும், காட்சி ஊடகங்களும் திராவிடச் சிந்தனை பரவ பெரும் பங்களித்தன. இந்திய விடுதலைக்கு முன்பு வரையில் திராவிடச் சிந்தனை உயர்சாதி பார்ப்பனச் சித்தாந்தத்திலிருந்து வேறுபட்டது என நிறுவமுயன்ற நிலையிலிருந்து விலகி, விடுதலைக்குப் பின் உயர்சாதி பார்ப்பனர்களுக்கு இணையான அதிகாரத்தைப் பெறுவதை நோக்கியப் பயணமாக அமைந்தது.

தமிழகத்தின் திராவிட இயக்கத் தலைவர்களில் பெரும்பாலானோர் எழுத்தாளர்களாகவும் கவிஞர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவர்களைப் பட்டியலிட்டால் முன்னுற்றுக்கும் அதிகமானவர்கள் இருப்பார்கள். 1940-களிலிருந்து எழுதப்பட்டுவரும் நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகளில் எல்லாம் திராவிடச் சிந்தனையைச் சுமந்து வந்தன. கல்விப்புலங்களில் திராவிட இயக்கத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எக்காலக் கட்டத்திலும் வெளிவராத ஏடுகளே இல்லை (Thirunavukkarasar, 2007). மறைமலைஅடிகள், திரு.வி. கல்யாணசுந்தரனார், மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார், டாக்டர். முத்துலட்சுமி ரெட்டி, டாக்டர். எஸ். தருமாம்பாள், ம. சிங்காரவேலர், இரட்டைமலை சீனிவாசன்,

கைவல்ய சாமியார், சிவகங்கை இராமச்சந்திரனார், கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம், சாமி. சிதம்பரனார், குத்தூசி குருசாமி, குஞ்சிதம் அம்மையார், சர்.பி.டி. இராசன், ப. ஜீவானந்தம், சண்டே அப்சர்வர் ஆசிரியர்.பி. பாலசுப்பிரமணியன், செயல்வீரர் எஸ். இராமநாதன், சர். அனிப்பூ பரசுராம பாத்தோ, டி.ஏ.வி. நாதன் இன்னும் பலர் தமிழ்நாடு தமிழுக்குரியதாக இருக்கவேண்டும் என உழைத்தனர். புலவர் குழந்தை. கா. அப்பாதுரையார், கு. தேவநேயப்பாவாணர், கு.மு. அண்ணல் தங்கோ, நாவலர். நெடுஞ்செழியன், நாவபு சாகிபு எஸ் எம். ஜக்காரியா, காஞ்சி மணிமொழியார், கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன், உடுமலை நாராயணகவி, காரைகுடி இராம. சுப்பையா, எஸ்.பி. லிங்கம், எஸ். எஸ்.பி. லிங்கம், சி.பி. சிற்றறரசு, கவிஞர். முடியரசன், டார்பிடோ.ஏ.பி. ஜனார்த்தனம், நாகம்மையார், என்.வி. நடராஜன், காஞ்சி கல்யாணசுந்தரம். தில்லை மறைமுதல்வன், தில்லை வெள்ளாளன், ராம அரங்கண்ணல். பி.கே. சீனிவாசன், கே.ஜே. ராதாமணாளன் போன்றவர்கள் அரசியல் வழியிலும் கலை இலக்கிய வழியிலும் நேரடியான திராவிட தேசப்பணிகளில் ஈடுபட்டவர்கள் என பட்டியலிடலாம். நேரடியாகவே திராவிட தேசத்தை கட்டமைக்க வேண்டும் என களமிறங்கிய ஈ.வெ. இராமசாமி தன்னுடைய சொல், செயல், எழுத்து, பேச்சு அனைத்திலும் திராவிடச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தினார். (ஆதாரம் - பெரியாரின் குடியரசுத் தொகுப்புகள் (42), திராவிட நாட்டுப் பிரிவினையை வெளிப்படையாகப் பேசியவர் அறிஞர் அண்ணா ஆவார். திருவாரூரில் திராவிட நாட்டிற்கான தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற அதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்த கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் அவர்களை சமாதானப்படுத்தி எழுதிய கடிதம் முக்கியமானதாகும் (Thirunavukkarasar, 2007). மேலும் அண்ணாவின் தம்பிக்குக் கடிதங்கள் (தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலம்- 316) திராவிட நாடு பற்றிய கருத்துக்களைப் பரவலாக்கம் செய்த கடிதங்களாகும். முத்தமிழ் அறிஞர் என்று போற்றப்படும் கலைஞரின் கடிதங்கள் (3517) முரசொலி நாளேட்டில் வெளிவந்து பெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தன. அதுபோல அவரின் நாடகம் மற்றும் திரைப்பட ஆக்கங்கள் ஆட்சியைப் பிடிப்பதற்கான அச்சாரங்களாக நின்றன. அவரின் வழிவந்த முரசொலி மாறனும் அவ்வாறே நின்றவராவார் (திராவிட இயக்க வரலாறு).

திராவிடத்தைப் பேசுவதற்காகவே ஒரு கூட்டமே உருவாகியிருந்தது. அவர்களின் எழுத்துக்களுக்கும், மேடைப் பேச்சுக்களுக்கும் தேசியம் பேசியவர்களால் பதிலளிக்கமுடியாமல் நாளடைவில் திராவிடம் பற்றிய சிந்தனைக்கு மாறியவர்கள் ஏராளம். சாதாரண மனிதனும் அறிந்துகொள்வதற்காவே திராவிட சிந்தனைகளைத் தாங்கிய புத்தகங்கள் சந்தைக்கு வந்தன. க. திருநாவுக்கரசு எழுதிய நீதிக் கட்சி வரலாறு, திமுக வரலாறு ஆகியன திராவிட இயக்க உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி நின்றன. மேலும் நம்பி ஆரூரானின் ஆங்கில நூல் (மொழி பெயர்ப்பு) 'திராவிட தேசியமும் தமிழ் மறுமலர்ச்சியும்', பேராசிரியர் அ. ராமசாமி எழுதிய 'இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்ட வரலாறு', பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்துரையார் எழுதிய 'திராவிட நாடு', புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் படைப்புகள் அனைத்தும் திராவிட இயக்கச் சிந்தனைகளை கவிதை வடிவில் பரவலாக்கம் செய்தவையாகும். பாரதிதாசன் பரம்பரையில் சுரதா (சுப்புரத்தினதாசன்), முடியரசன், வாணிதாசன், பொன்னி வளவன், த.மி. பழனியப்பன் என நாற்பதிற்கும் மேற்பட்டக் கவிஞர்களுடைய படைப்புகள் தமிழகத்தில் திராவிடச்சிந்தனையை பரவலாக்கம் செய்தன. புலவர் குழந்தை எழுதிய 'இராவண காவியம்' திராவிட இயக்கத்தின் இலக்கிய உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடு எனலாம். முரசொலி மாறனின் 'ஏன் வேண்டும் இன்ப திராவிடம்? 'மாநில சுயாட்சி', கு.ச. ஆனந்தனின் மாநில சுயாட்சி போன்றவைகள் திராவிட நாடுகள் பற்றிய கருத்திற்கு வலுசேர்த்தவைகளாகும். சாதீய ஒடுக்குமுறைகளால் எந்தவித உரிமையும் இல்லாமல் தமிழர்கள் தவிக்கின்றார்கள், உயர்சாதியினரே அதிகாரங்களையும், சுகங்களையும் அனுபவிக்கின்றார்கள் என்ற கோணத்தில் 1950-களில் பேராசிரியர் க. அன்பழகன் எழுதிய 'வகுப்புரிமைப் போராட்டம்' மற்றும் க. நெடுஞ்செழியனின் 'சமூக நீதி' ஆகியன திராவிடச் சிந்தனைகளைப் பேசிய நூல்களாகும்.

1940-களில் இருந்த நிலைமைகளை எடுத்துச் சொல்லும் பணத்தோட்டம் என்ற நூலும் இன எழுச்சித் தொடர்பாக அண்ணா எழுதிய 'ஆரியமாயை என்ற கட்டுரையும் பரபரப்பாக பேசப்பட்டவைகளாகும். திராவிட இயக்கத் தலைவர்களுள் முக்கியமானவராகக் கருதப்படும் கருணாநிதியின் நெஞ்சுக்கு நீதி தமிழகத்தில் ஏன் திராவிடம் வேண்டும் என்ற கோணத்தில் அரசியலை வெளிப்படுத்திய ஆதாரங்களாகும். ஏ. எஸ். வேணு எழுதிய 'பெரியார் ஒரு சகாப்தம்', கீ. வீரமணி

பெரியார், சுயமரியாதை இயக்கம், திராவிட இயக்கம் பற்றி எழுதிய 'அய்யாவின் அடிச்சுவட்டில்' என்ற நூல் திராவிட சித்தாந்தங்களைப் பேசுகின்ற நூலாகும். எஸ்.வி. ராஜதுரை, வ. கீதா இணைந்து எழுதிய 'பெரியார் சுயமரியாதை சமதர்மம்' புத்தகம் பெரியாருடைய பொதுவாழ்க்கைப் பங்களிப்பை விளக்குகிறது. இவர்களைப்போலவே கோவை அய்யாமுத்து எழுதிய 'நினைவுகள்' நெ.து. சுந்தரவடிவேலுவின் 'நினைவலைகள்', அரங்கண்ணலின் 'நினைவுகள்' திராவிட இயக்க கருத்துக்களைத்தாங்கிய சுவாரச்யமான நூல்களாகும். க. ராஜாராமின் 'ஒரு சாமானியனின் கதை' நீதிக் கட்சி, திராவிடர் கழகம், திமுக பற்றிய செய்திகளை உள்ளடக்கியதாகும். குருவிக்கரம்பை வேலுவின் குத்துசி குருசாமியின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் திராவிடர் கழகத்தைப் பற்றியும் பெரியாரைப் பற்றியும் துல்லியமாக கூறும் நூலாகும். பி. எஸ். இளங்கோவின் 'பிட்டி தியாகராயர் முதல் கலைஞர் வரை', டி. எம். பார்த்தசாரதியின் 'திமுக வரலாறு', கே.ஜி. ராதாமணாளனின் 'திராவிட இயக்க வரலாறு' போன்ற நூல்களெல்லாம் தமிழகத்தில் திராவிடச் சிந்தனையைப் பரவலாக்கியுள்ளன. இன்று சூழல் மாறியிருந்தாலும் அதற்கேற்றவகையில் திராவிடச் சிந்தனைகளைக் கட்டமைப்பதற்குத் திராவிடம் சார்ந்த இயக்கங்கள் அரசியல் தளத்தில் தங்களை இனம்காட்டிக்கொண்டு வருகின்றன. அவைகள் இருக்கும் வரையில் திராவிடச் சிந்தனை முடங்குவதற்கு பல நூற்றாண்டுகள் பிடிக்கும் என உணரமுடிகிறது.

முடிவுரை

பல நூறு ஆண்டுகளாகத் திராவிடச் சிந்தனையானது பயணப்பட்டு இன்று அரியணை ஏறியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் அச்சிந்தனை தமிழின எதிர்ப்பாளர்களை அடையாளம் காட்டியவாறு பயணப்பட்டு வந்துள்ளது. உலகம் நவீனமயமாகுகின்ற போது திராவிடச் சிந்தனைகளும் தன்னை புதுமைப்படுத்திக் கொண்டு மக்களுக்கு ஈர்ப்பு சக்தியைத் தந்துள்ளது. திராவிடச் சிந்தனை என்பது ஆரியர்களுக்கோ அல்லது மற்றவர்களுக்கோ எதிரானதல்ல, உயர்ந்த பண்பாடு கொண்ட ஒரு மக்களித்தை அடையாளப்படுத்தவும், அவர்களுக்கான அடையாளங்களை மீட்டெடுப்பதற்கும், இந்தியா என்றொரு தேசத்தில் தென்முனையில் தனித்து நின்று வீழாமல் வாழும் மொழியைக் கொண்டிருக்கின்ற இனம் என்பதை எடுத்துச் சொல்லவும் அச்சிந்தனை அவசியமாகிறது. 'வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை தமிழ்கூறும் நல்லுலகம்' என தொல்காப்பியரின் 'அகன்ற தமிழ்நாடு' மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்படுவதற்கும் இத்திராவிடச் சிந்தனையின் பரவலாக்கம் அவசியமாகிறது. இது காலத்தின் கட்டாயம், இதனைப் பிரிவினைவாதம் என்றோ, ஒன்றுபட்ட இந்திய தேசத்திற்கு எதிரான கருத்து என்றோ கூறிடமுடியாது. ஒரு சமூகம் தன்னை கட்டமைத்துக்கொள்வதற்கு மரபான ஒன்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய முயலும். அவ்வகையில் இந்தியச் சிந்தனை மரபிலிருந்து வேறுபட்டு நின்ற திராவிடச் சிந்தனை பரவலாக்கம் என்பது ஒரு மீட்டுருவாக்கத்தின் முயற்சியாகும். இதுபோன்ற முயற்சிகள் உலகநாடுகள் பலவற்றிலும் தோன்றி மறைந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. தமிழகத்தில் இந்நூற்றாண்டில் பரவலாக்கப்பட்ட திராவிடச்சிந்தனை இன்று அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற உதவியிருந்தாலும் இதன் நீடித்தத்தன்மை இனிவரும் தலைவர்களாலேயே தீர்மானிக்கப்படும் என்பதும் அதனை மழுங்கடிக்கவேண்டுமென்றால் இன்னும் சில நூற்றாண்டுகள் பிடிக்கும் என்பதும் அல்லது வேறொரு வடிவம்கொண்டு வெளிப்பட்டு நிற்கும் என்பதும் ஆராய்வதின் வழியில் அறியமுடிகிறது.

References

- Appathurai, K., (1958) Ithuthaan Dravida Naadu, Gowra Puthaga Maiyam, Chennai, India.
- Arokianathan, S., (1987) Iru Mozhi Aaivugal, Muthupathippagam, Villupuram, Chennai, India.
- Gnani, (1994) tamilagathin panpattu nerukkadikal, Nizhal veliyedu, Nagercoil, India.
- Govindan, K., Rathnam, K., (2004) Dravida Mozhigalin Oppilakkanam, Mulai Nilaiyam, Chennai, India.
- Ilakkuvaran, C., (1968) Pazhanthamizh, Valluvar pathippagam, Pudukkottai, Chennai, India.
- Kesavan, Ko., (1991) Thiravida Iyakkamum Mozhi kolgaiyum, Selma veliyedu, Sivaganga, India.

- Krishnan, P., (1984) Tamil Noolgalil Tamilmozhli tamilinam Tamilnadu, Ilanthamilar pathippagam, Chennai, India.
- Marx Ravikumar, A, (1994) Tamil Desiyam oor Karpitham, New Century Book House, Chennai, India.
- Narayanan, R.S., (1989) Pandaiya India Panbadum Nagarigamum, New Century Book House, Chennai, India.
- Natarajan, T.S., (1999) Tamilanin Adaiyalam, velliveethi veliyedu, Madurai, India.
- Nedumaran, Pazha., (2004) Manitha kulamum tamil desiyamum, Vallinam, Puducherry, Chennai, India.
- Neelakanda Sasthri, KA., (1966) History of South India, Oxford University Press, Srilanka.
- Pillay, K.K., (2000) Thamila Varalarum Panpaadum, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Purushothama Naidu, B.R., (1985) Acharya Hrudayam, University of Madras, Chennai, India.
- Radhakrishnan, K. S., (2021), Tamil Desiyathai Ulladakiyathay Tamil Desiyam, Dinamani Article, Chennai, India.
- Ramasamy, (1991), samuga neethi porattam, Sempulam Pathippagam., Madurai, India.
- Sivathambi, K., (1979) Thani Thamiliyakkathin arachiyalpinnani, Chennai Books, Chennai, India.
- Sivathambi, K., (1998) Pandai Tamil Samugam, Makkal Veliyeedu, Chennai, India.
- Smith, A.D., (1971) Theories of Nationalism, Gerold Duchworth, London.
- Thangarasu, A., (1990) Thamiznattil Mozhisikkalum vattara arachiyalum (1990-1940), Annamalai University, Chidambaram, India.
- Thirunavukkarasar, K., (1991), Dravida Iyakka Veergal, Nakkeeran Pathippagam, Chennai, India
- Thirunavukkarasar, K., (2007) Dravida Iyakka Thoongal, Nakkeeran Pathippagam, Chennai, India.
- Veeramurugan, Ma., (2007) Tamizhmozhi Aracyalum, Pondicherry University, Puducherry, Chennai, India.
- Venkataraman, Ka.Ko., (2008) Thamizh lakkiya Varalaru, Kalayaga veliyedu, Namakkal, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License